Evropski parlament
2024-2029

SPREJETA BESEDILA

P10_TA(2026)0262

Vpliv turške invazije leta 1974 na ciprske ženske in deklice ter kazniva dejanja, ki so jih zagrešile turške sile, in posledice za enakost spolov

Resolucija Evropskega parlamenta z dne 8. julija 2026 o vplivu turške invazije leta 1974 na ciprske ženske in deklice ter kazniva dejanja turških sil in njihove posledice za enakost spolov (2026/2617(RSP))

Evropski parlament,

– ob upoštevanju členov 2 in 3 Pogodbe o Evropski uniji ter členov 8, 10, 78 in 83 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU),

– ob upoštevanju Direktive 2012/29/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o določitvi minimalnih standardov na področju pravic, podpore in zaščite žrtev kaznivih dejanj ter o nadomestitvi Okvirnega sklepa Sveta 2001/220/PNZ[1] (direktiva o pravicah žrtev), ki določa okvir za pravosodje, osredotočeno na žrtve, tudi v primerih spolnega nasilja,

– ob upoštevanju Direktive (EU) 2024/1385 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. maja 2024 o boju proti nasilju nad ženskami in nasilju v družini[2],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 23. oktobra 2020 o enakosti spolov v zunanji in varnostni politiki EU[3],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 16. septembra 2021 s priporočili Komisiji o opredelitvi nasilja na podlagi spola kot novega področja kriminala, vključenega na seznam iz člena 83(1) PDEU[4],

– ob upoštevanju svoje resolucije z dne 5. maja 2022 o posledicah

---

1 UL L 315, 14.11.2012, str. 57, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj.
2 UL L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj.
3 UL C 404, 6.10.2021, str. 202.
4 UL C 117, 11.3.2022, str. 88.

vojne v Ukrajini za ženske[5],

– ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah,

– ob upoštevanju Rimskega statuta Mednarodnega kazenskega sodišča z dne 17. julija 1998,

– ob upoštevanju ženevskih konvencij, zlasti četrte ženevske konvencije z dne 12. avgusta 1949 o zaščiti civilnih oseb v času vojne,

– ob upoštevanju Konvencije OZN o odpravi nasilja nad ženskami z dne 20. decembra 1993,

– ob upoštevanju resolucije varnostnega sveta OZN št. 1325 (2000) z dne 31. oktobra 2000 o ženskah, miru in varnosti ter nadaljnjih povezanih resolucij, in sicer resolucij št. 1820 (2008) z dne 19. junija 2008, št. 1888 (2009) z dne 30. septembra 2009, št. 1889 (2009) z dne 5. oktobra 2009, št. 1960 (2010) z dne 16. decembra 2010, št. 2106 (2013) z dne 24. junija 2013, št. 2122 (2013) z dne 18. oktobra 2013, št. 2242 (2015) z dne 13. oktobra 2015, št. 2467 (2019) z dne 23. aprila 2019 in št. 2493 (2019) z dne 29. oktobra 2019,

– ob upoštevanju zadnjega letnega poročila generalnega sekretarja OZN o spolnem nasilju, povezanem s konflikti (S/2025/389), z dne 15. julija 2025, predloženega v skladu z resolucijo varnostnega sveta OZN št. 2467 (2019), v kateri je varnostni svet generalnega sekretarja OZN pozval, naj vsako leto poroča o izvajanju njegovih resolucij št. 1820 (2008), št. 1888 (2009), št. 1960 (2010) in št. 2106 (2013) ter priporoči strateške ukrepe,

– ob upoštevanju temeljnih načel mednarodnega prava in ustanovne listine OZN, sporazumov na visoki ravni iz let 1977 in 1979 med voditelji obeh skupnosti ter ustreznih resolucij varnostnega sveta OZN o Cipru, vključno z resolucijo št. 186 (1964), v kateri je potrjena suverenost Republike Ciper, resolucijama št. 541 (1983) in št. 550 (1984) o odcepitvenih ukrepih na Cipru ter resolucijo št. 2815 (2026) o mirovnih silah OZN na Cipru (UNFICYP), ter dogovorjenega okvira za federacijo dveh skupnosti in dveh območij s politično enakostjo, kot je navedeno v ustreznih resolucijah varnostnega sveta OZN, za celovito rešitev ciprskega vprašanja,

– ob upoštevanju poročila Evropske komisije za človekove pravice z dne 10. julija 1976 v zadevi Ciper proti Turčiji (pritožbi št. 6780/74 in 6950/75),

– ob upoštevanju Konvencije OZN o zmanjšanju števila oseb brez državljanstva z dne 30. avgusta 1961,

---

[5] UL C 465, 6.12.2022, str. 155.

– ob upoštevanju globalnega dogovora OZN o beguncih iz leta 2018,

– ob upoštevanju splošnega priporočila št. 38 odbora OZN za odpravo diskriminacije žensk o trgovini z ženskami in deklicami v okviru svetovnih migracij, objavljenega 20. novembra 2020,

– ob upoštevanju poročila parlamentarne skupščine Sveta Evrope z dne 15. decembra 1994 o razmerah na Cipru glede na nedavne politične dogodke,

– ob upoštevanju konvencije Sveta Evrope z dne 11. maja 2011 o preprečevanju nasilja nad ženskami in nasilja v družini ter boju proti njemu,

– ob upoštevanju misije Odbora za pravice žensk in enakost spolov (FEMM) v Nikoziji na Cipru, ki je potekala od 26. do 28. maja 2025, in poznejšega poročila o misiji,

– ob upoštevanju člena 167(2) Poslovnika,

– ob upoštevanju predloga resolucije Odbora za pravice žensk in enakost spolov,

A. ker so turške oborožene sile 20. julija 1974 vdrle v Republiko Ciper in kljub prekinitvi ognja, razglašeni 22. julija 1974 v skladu z resolucijo varnostnega sveta OZN št. 353 (1974) ob posredovanju OZN, 14. avgusta 1974 začele drugo obsežno ofenzivo, s čimer so jasno prekršile to prekinitev ognja ter utrdile svojo nezakonito zasedbo in jo razširile na približno 36 % ozemlja Republike Ciper, pri tem pa prisilno razselile velik del civilnega prebivalstva ter zagrešile vsesplošne kršitve in grozodejstva nad civilisti, vključno z ženskami in deklicami;

B. ker je okupacijski režim, ki je nastal po turški invaziji leta 1974 in je podrejen Turčiji, nezakonit in mednarodno ni priznan; ker so bili storilci tega nasilja na podlagi spola večinoma pripadniki turških oboroženih sil, ki naj bi delovali po navodilih in/ali pod zaščito svojih častnikov;

C. ker so bile posledice turške vojaške invazije na Ciper leta 1974 za ženske in deklice dolgo prezrte, saj so izkušnje nasilja in prisilnega razseljevanja, ki so ju utrpele ciprske ženske, še vedno med najmanj priznanimi in so pogosto izključene iz uradnega zgodovinskega, pravnega in institucionalnega priznanja;

D. ker je trpljenje, ki so ga povzročili dogodki iz leta 1974 in njihove posledice, pa tudi preteklo nasilje med skupnostmi, prizadelo ženske in deklice iz vseh skupnosti na Cipru, vključno z grško-ciprskimi, turško-ciprskimi, maronitskimi, armenskimi in latinskimi ženskami, njihove izkušnje z nasiljem, razseljevanjem, izgubo in travmo pa si zaslužijo enako priznanje, dostojanstvo in podporo;

E. ker je Republika Ciper še vedno edina država članica EU, katere ozemlje je delno pod nezakonito vojaško zasedbo tretje države, kar ima dolgotrajne posledice za vse Ciprčane, zlasti ženske in deklice, ter za EU;

F. ker je bistveno priznati sistematično, organizirano in obsežno nasilje na podlagi spola, ki so ga izvajale turške vojaške sile, ter nasilje na podlagi spola, ki so ga izvajali paravojaški ekstremistični storilci na otoku;

G. ker so turške oborožene sile s sistematičnim ravnanjem in ustaljeno prakso povzročile smrti v vseh ciprskih skupnostih, med drugim z vsesplošnim pobijanjem civilistov, ter osebe, tudi ženske vseh starosti, mučile ter z njimi nečloveško in ponižujoče ravnale;

H. ker so ženske nesorazmerno prizadete zaradi nasilja, povezanega s konflikti, in nasilja po njih, posledice pa se kažejo v različnih oblikah, kot so spolno nasilje, prisilno razseljevanje, prisilno in obvezno delo ter različne oblike spolnega izkoriščanja, gospodarski zlom ter telesne in duševne travme; ker škoda, ki iz tega izhaja, pogosto traja več desetletij po formalnem koncu sovražnosti, kar ogroža ekonomsko neodvisnost, telesno avtonomijo in politično udeležbo žensk;

I. ker so se bile mnoge osebe, ki so preživele nasilje, prisiljene preseliti, da so se izognile stigmatizaciji in se lažje spoprijele s posttravmatskim stresom, ter ker se poroča o nedoločenem številu primerov samomora in poskusov samomora; ker je to vprašanje še vedno v veliki meri tabu, kljub nedavnim primerom preživelih oseb, ki so javno pričale, tudi anonimno;

J. ker se posilstvo in spolno nasilje nad civilnim prebivalstvom še naprej razširjeno in namerno uporabljata kot vojno orožje za pridobivanje politične ali vojaške prednosti; ker se spolno nasilje, povezano s konflikti, uporablja tudi kot metoda mučenja in se celo šteje za „vojni plen“; ker je lahko spolno nasilje, povezano s konflikti, tudi orožje in taktika uničevanja; ker se dejanja spolnega nasilja štejejo kot kazniva dejanja na podlagi mednarodnega prava o človekovih pravicah v času vojne in miru;

K. ker razširjeno nekaznovanje posilstev prispeva h kulturi posiljevanja;

L. ker je bilo med misijo odbora FEMM na Cipru omenjeno, da je vzpostavljeno stalno sodelovanje z grško pravoslavno cerkvijo kot družbenim akterjem, ki prispeva k ohranjanju kulturne identitete in dialoga glede na sedanje razmere na Cipru po dogodkih leta 1974, ki so privedli do zasedbe otoka; ker je bilo v okviru misije poudarjeno, da izkazuje sposobnost občutljivega in pragmatičnega odzivanja v obdobjih akutnih družbenih pretresov, obenem pa je zavezana tudi spodbujanju enakosti spolov;

M. ker je treba nujno obravnavati dolgoročno travmo, izkušnje in

trpljenje ciprskih žensk ter vzpostaviti svetovanje, osredotočeno na žrtve, in posebej zasnovane podporne službe za njihovo nadaljnje osebno, socialno in ekonomsko opolnomočenje; ugotavlja, da je treba to storiti na način, pri katerem se bosta spoštovali avtonomija in zaupnost ter se bo v širšem smislu izkazovalo največje spoštovanje človekovega dostojanstva, vključno s psihološkim dostojanstvom;

N. ker dejansko število ciprskih žrtev spolnega nasilja še vedno ni znano, pri čemer se ocene precej razlikujejo, podatki, ki jih je sporočila misija odbora FEMM, pa se gibljejo med 700 in 1500; ker ta negotovost ovira postopke odprave krivic in odškodnine; ker osebe, ki so preživele spolno nasilje na Cipru, pogosto ne prijavijo dejanj, ki so jih utrpele, zaradi travme, stigmatizacije, strahu, sramu in tega, da ni institucionalne podpore ter varnega in zaupanja vrednega mehanizma za prijavo; ker so zaradi tega dolgoročne psihološke, socialne in ekonomske posledice še hujše;

O. ker so bile žrtve ženske vseh starosti, od mladoletnih deklic in najstnic do mladih žensk, mater srednjih let in starejših žensk, med njimi pa so bili celo dečki, očetje in možje;

P. ker so bili posilstvo in druge oblike spolnega nasilja leta 1974 že prepovedani v skladu z mednarodnim humanitarnim pravom, vključno s 27. členom četrte ženevske konvencije, ki določa, da je treba ženske posebej zaščititi pred posilstvom in vsemi oblikami napadov;

Q. ker je misija odbora FEMM na Cipru maja 2025 poudarila, da je nujno treba priznati vpliv invazije in še vedno trajajoče zasedbe na ženske in deklice, tudi kot vprašanje dostojanstva in pravičnosti za osebe, ki so preživele nasilje;

R. ker so enakost spolov, spoštovanje človekovega dostojanstva in varstvo temeljnih pravic temeljne vrednote EU in jih je treba dosledno spoštovati, tudi v zvezi s preteklimi kaznivimi dejanji v škodo državljanov EU;

1. najostreje obsoja vojaško invazijo Republike Turčije in njeno nadaljnjo nezakonito zasedbo Republike Ciper, ki traja že 52. leto, saj gre za resno kršitev mednarodnega prava ter oviro za mir, stabilnost in odnose med EU in Turčijo; odločno obsoja hude in trajne posledice invazije za ciprske ženske in deklice, vključno s spolnim nasiljem, povezanim s konfliktom, in drugimi oblikami spolnega izkoriščanja, prisilnim razseljevanjem, ločitvijo družin in drugimi kršitvami mednarodnega humanitarnega prava in prava o človekovih pravicah, ki nesorazmerno prizadenejo ženske in deklice, ter dolgoročno socialno, ekonomsko in psihološko škodo, ki so jo utrpele;

2. poudarja, da je Republika Turčija v skladu z mednarodnim pravom še naprej odgovorna za kršitve, storjene med invazijo leta 1974 in po njej, med katerimi so hude kršitve ženevskih konvencij, in opozarja, da ta odgovornost vključuje obveznost, da se za žrtve popolnoma

odpravijo krivice, med drugim z restitucijo, rehabilitacijo, zadoščenjem in jamstvi, da se kršitve ne bodo ponovile; poziva države članice, naj poskrbijo za učinkovito odpravo krivic za vse žrtve nasilja na podlagi spola, vključno s spolnim nasiljem; želi opozoriti, da bi morala biti odprava krivic ustrezna, takojšnja in celovita, da bi priznali nastalo škodo;

3. poziva, naj se pogajanja pod okriljem generalnega sekretarja OZN o ponovni združitvi Cipra nujno nadaljujejo, in sicer na točki, na kateri so bila prekinjena leta 2017 v Crans-Montani; odločno potrjuje stališče, da je edina rešitev ciprskega vprašanja pravična, celovita, izvedljiva in demokratična rešitev, v že dolgo uveljavljenem in dogovorjenem okviru OZN ter v skladu s pravnim redom EU na podlagi federacije dveh skupnosti in območij s politično enakostjo, kot je navedeno v ustreznih resolucijah varnostnega sveta OZN;

4. v celoti priznava, da sta invazija in zasedba globoko in večplastno vplivali na ciprske ženske in deklice, katerih pogum, moč in trpljenje so prepogosto ostali nevidni, o njih se premalo poroča in niso dovolj priznani na nacionalni, evropski in mednarodni ravni; poudarja, da so ciprske ženske in deklice tudi ključne nosilke odpora, solidarnosti in utrjevanja miru, ter poziva, naj se njihova vodilna vloga prizna in podpre v vseh ustreznih politikah; izjavlja, da mora v skladu z resolucijo varnostnega sveta OZN št. 1325 (2000) vsak politični proces v zvezi s prihodnostjo otoka v celoti vključevati ženske;

5. poziva Turčijo, naj umakne svojo vojsko s Cipra in se vzdrži enostranskih ukrepov, s katerimi bi utrdila trajno zasedbo otoka, in ukrepov, s katerimi bi spremenila demografsko ravnovesje;

6. priznava posledice prisilnega razseljevanja, vključno z notranjim razseljevanjem, ki je posledica invazije in še vedno trajajoče zasedbe, ter njegov trajni vpliv na Ciprčane prve, druge in tretje generacije, zlasti ženske in deklice, ki so bile nesorazmerno prizadete; poudarja, da so mnoge izgubile domove, mreže skupnosti in kulturno kontinuiteto, pa tudi doživele medgeneracijsko travmo, razdrobljenost identitete ter vztrajne občutke, da so oddaljene od doma in ne spadajo v svoje okolje, kar še poslabšujejo neenakosti med spoloma in posebna družbena pričakovanja do žensk; poudarja, da je treba to reševati s ciljno usmerjenimi politikami psihosocialne podpore za žrtve in osebe, ki so preživele nasilje;

7. priznava, da ima spolno nasilje, povezano s konflikti, dolgoročne sekundarne socialne in gospodarske posledice, vključno z revščino, izključenostjo in stigmatizacijo, ter poziva Svet, naj poskrbi, da se bodo ti učinki v celoti ocenili in upoštevali pri ukrepih za odpravo krivic, sprejetih na nacionalni ravni;

8. priznava, da je imela večina žensk in deklic, ki so bile med invazijo in tudi po njej posiljene, dostop do storitev spolnega in reproduktivnega zdravja, zlasti splava, v ciprskih bolnišnicah in britanskih bazah,

čeprav je bil splav takrat kriminaliziran;

9. poziva države članice, naj poskrbijo, da imajo osebe, ki so preživele posilstvo, v okviru klinične obravnave posilstva dostop do vseh storitev na področju spolnega in reproduktivnega zdravja in pravic, zlasti nujne kontracepcije, postekspozicijske profilakse, zdravljenja in preprečevanja spolno prenosljivih okužb, vključno s testiranjem na HIV in HPV, varnih in zakonitih storitev splava ter poporodne oskrbe;

10. želi pohvaliti 22 držav članic EU, ki so ratificirale konvencijo Sveta Evrope o preprečevanju in boju proti nasilju nad ženskami (Istanbulska konvencija), med katerimi je tudi Ciper; poziva Komisijo, naj predlaga zakonodajo in na ravni EU opredeli posilstvo kot odsotnost prostovoljne in ozaveščene privolitve, ki jo je mogoče umakniti, v skladu s členom 36 Istanbulske konvencije; poziva države članice, naj uvedejo zakonodajne spremembe in opredelitev posilstva v nacionalni zakonodaji uskladijo s členom 36 Istanbulske konvencije;

11. poziva Komisijo, naj podpre Ciper pri nadaljnjih prizadevanjih, da bi opredelil celotni obseg kaznivih dejanj, povezanih s konflikti, vključno s spolnim nasiljem, in določil število žrtev, zbiral podatke in varno dokumentiral pričevanja – s čimer bi zagotovili ustrezno uradno priznanje, pravno varstvo in odškodnino za osebe, ki so preživele nasilje, in po potrebi njihove potomce –, spodbujal zgodovinsko ozaveščenost in ponujal podporne storitve za preživele z izboljšanim nacionalnim akcijskim načrtom;

12. priznava pobudo na Cipru, da se v Nikoziji zgradi spomenik ženskam, ki so bile žrtve spolnega nasilja, kot prostor kolektivnega spomina in priznavanja; meni, da bo postavitev spomenika na vidno in pomembno mesto prispevala k priznanju travme in trpljenja žrtev;

13. spodbuja države članice, v katerih so se zgodile obsežne kršitve človekovih pravic, bodisi med oboroženimi spopadi bodisi v avtoritarnih režimih, naj nemudoma obravnavajo vprašanje spolnega nasilja in nasilja na podlagi spola, ki so ga prestali žrtve in preživeli, prekinejo molk, spodbujajo pričevanja s formalnimi preiskavami in vzpostavijo spominske pobude za izrecno priznavanje in dokumentiranje kršitev v škodo žensk in deklic, vključno s spolnim nasiljem, povezanim s konflikti, prisilnim razseljevanjem in preganjanjem na podlagi spola, da bi uradno priznali kazniva dejanja in omogočili odškodnino; poudarja, da bi morale biti take pobude sestavni del sodnih postopkov, namenjenih prekinitvi zgodovinskega molka, odpravljanju stigmatizacije ter potrjevanju avtonomije, integritete, delovanja in dostojanstva žensk;

14. poziva generalnega sekretarja OZN, ki redno pripravlja letna poročila o spolnem nasilju na konfliktnih območjih, naj razišče ustrezne arhive OZN in druge vire, da bi dokumentiral grozodejstva, izvršena na Cipru;

15. pozdravlja ciprska prizadevanja na nacionalni ravni za priznanje oseb, ki so preživele nasilje, in odpravo preteklih krivic, ki so jih utrpele vse skupnosti; poziva države članice, naj vzpostavijo mehanizme odškodnin za žrtve spolnega nasilja in osebe, ki so ga preživele, v skladu z direktivo o pravicah žrtev; poudarja, da člen 16 direktive določa, da mora odškodnino plačati storilec;

16. poziva Turčijo, naj zagotovi učinkovito odškodnino žrtvam in osebam, ki so preživele spolno nasilje, povezano s konflikti, in druge hude kršitve, storjene med invazijo leta 1974 in po njej;

17. spodbuja ozaveščanje po vsej EU o spolnem nasilju, povezanem s konflikti, in njegovih dolgoročnih posledicah, da bi razbili tabuje, se borili proti stigmatizaciji in opolnomočili osebe, ki so preživele nasilje, da bi o njem spregovorile;

18. podpira organizacijo javne predstavitve na visoki ravni, na kateri bi sodelovali ljudje, ki so preživeli spolno nasilje, povezano s konflikti, z vsega sveta, zlasti pa s Cipra, organizacije za pravice žensk in mirovniki, strokovnjaki za mednarodno kazensko pravo in predstavniki civilne družbe, da bi uradno priznali njihova pričevanja in izkušnje v institucionalnem okviru EU ter pokazali, kako huda je bila turška invazija leta 1974;

19. poudarja, da so na Cipru potrebni trdnejši pravni okviri in pravosodni mehanizmi, osredotočeni na žrtve, da bi ustrezno obravnavali spolno nasilje, povezano s konflikti, ki so ga doživele številne ženske, in zagotovili ustrezne odzive na pozive žrtev k pravičnosti;

20. odločno obsoja uporabo spolnega nasilja kot vojnega orožja, ki je huda kršitev ženevskih konvencij, in poziva Komisijo, naj o tem vprašanju ozavešča z razmislekom o izkušnjah iz ciprskega konflikta, da bi preprečila nadaljnje nasilje in ukrepala, če bi izbruhnili novi konflikti; nadalje poziva Komisijo, naj še naprej spodbuja odgovornost in podpira pobude, vključno z namenskimi finančnimi mehanizmi, za spoštovanje pravic žrtev in njihovih družin, spodbuja spominjanje in enakost spolov v EU ter olajšuje ponovno vključevanje žrtev v družbo;

21. poziva Komisijo, naj poveča finančno podporo odboru za pogrešane osebe na Cipru, da bo lahko v celoti izpolnil svojo nalogo izkopa, identifikacije in vrnitve posmrtnih ostankov pogrešanih oseb njihovim sorodnikom, med katerimi so ciprske ženske, ki so poleg posebnih posledic vojne še vedno izpostavljene hudi psihološki stiski; vendar poudarja, da finančna pomoč sama po sebi ne zadostuje, saj Turčija in nezakonita separatistična entiteta na severnem delu Cipra z odborom še vedno ne sodelujeta v celoti, omejujeta dostop do vojaških območij in arhivov ter ga ovirata, kar znatno vpliva na učinkovitost njegovega delovanja in hitrost dokončanja njegovega humanitarnega mandata;

22. poziva Turčijo, naj omogoči popoln in neomejen dostop do vseh

relevantnih uradnih evidenc v zvezi z invazijo leta 1974 in njenimi posledicami ter naj v celoti sodeluje z mednarodnimi organi in Republiko Ciper v zvezi s spolnim nasiljem, povezanim s konflikti, prisilnimi izginotji in drugimi hudimi kršitvami mednarodnega humanitarnega prava;

23. ponovno poudarja, da ima EU ne le politično, temveč tudi moralno in pravno obveznost, da spoštuje dostojanstvo, pravice in zgodovinski spomin vseh državljanov EU, vključno s ciprskimi ženskami in moškimi, ki so bili žrtve nasilja, povezanega s konflikti, ter poudarja, da sta pri obravnavanju takih hudih kršitev potrebna trajno sodelovanje in načelno ukrepanje, da se zagotovi skladnost z zunanjimi zavezami EU glede enakosti spolov in človekovih pravic;

24. poziva k večji in trajni finančni ter tehnični podpori EU za storitve, osredotočene na žrtve, na Cipru, vključno s specializiranim svetovanjem o travmi in svetovanjem, pri katerem se upošteva vidik spola, dolgoročno psihosocialno pomočjo in medgeneracijskimi programi zdravljenja, ki so posebno prilagojeni osebam, ki so preživele nasilje, in njihovim družinam ter ki jih izvaja kvalificirano in specializirano osebje, da se prepreči sekundarna viktimizacija;

25. podpira, da Ciper v celoti izvaja resolucijo varnostnega sveta OZN št. 1325 (2000) o ženskah, miru in varnosti, zlasti s sprejetjem izboljšanega in celovitejšega nacionalnega akcijskega načrta, ter poziva k vključitvi več žensk v procese utrjevanja miru;

26. poziva k popolnemu spoštovanju konvencije Sveta Evrope o preprečevanju nasilja nad ženskami in nasilja v družini ter o boju proti njima, zlasti kar zadeva podporo žrtvam spolnega nasilja in potrebno skrbnost pri preprečevanju, preiskovanju in kaznovanju teh nasilnih dejanj ter odpravljanju z njim povezanih krivic;

27. izreka pohvalo delu organizacij civilne družbe in skupin obeh skupnosti na področju enakosti spolov na Cipru, vključno z lokalnimi pobudami civilne družbe, zlasti tistimi, ki jih vodijo ženske, ter pozdravlja njihovo vlogo pri spodbujanju zaupanja, sprave in dialoga; spodbuja izmenjavo dobre prakse med Ciprom in drugimi državami, ki imajo izkušnje z ukvarjanjem s kršitvami pravic žensk; poziva Komisijo, naj poglobi sodelovanje s ciprsko civilno družbo, združenji žrtev in ustreznimi mednarodnimi organi, ki si prizadevajo za iskanje resnice in spravo, tudi z ustreznim financiranjem EU;

28. ponovno potrjuje, da so resolucije varnostnega sveta OZN o Cipru zavezujoče;

29. naroči svoji predsednici, naj to resolucijo posreduje Svetu, Komisiji, Evropski službi za zunanje delovanje in generalnemu sekretarju Združenih narodov, ter poziva, naj se prevede v turščino in posreduje predsedniku, vladi in parlamentu Republike Turčije.